

သိန်းမင်းစာပေ

လဲ : ချင် : ဝတ္ထု : သစ်

ပြာသာ

ချစ်သူစမ်းချောင်းလေး

Katana Studio

အခန်း(၁)

"ကျွီ"

ကျယ်လောင်သော ဘရိတ်အုပ်သံကြောင့် သူတို့ အားလုံး
အလန့်တကြားနှင့် အပြင်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ။

အနီရင့်ရောင် စူဇီကီးကားပေါ်မှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဆင်းလာ
သည်။ ။

"မြငယ်"

မြငယ်ကို တွေ့လျှင် မယ့်ကိုပါ တွေ့လိမ့်မည်။

မယ်ဆိုသော ခင်ငြိမ်းမယ်သည် မြငယ်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မြငယ်သွားလေရာ ပူးတွဲပါ လာပြီး မြငယ်နှင့် မခွဲအတူ အမြဲရှိနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

တံခါးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ ဂုန်းခနဲဆင်းကာ ကားတံခါးကို ဂုန်းခနဲပိတ်၍ ဆိုင်တွင်းသို့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု မရှိသော သုတ်သီးသုတ်ပျာ ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ဝင်လာသည် ကို တွေ့ရပြီးနောက် သူက မြငယ်နောက်ကျောမှ လိုက်ပါသော "မယ့်"ကိုသာ အငမ်းမရ ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ။

မယ်လေးရင်ထဲမှာ အေးချမ်းစွာဖြင့် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။

တံခါးကို ညင်သာစွာ လှမ်းပိတ်ပြီး မျဉ်းတစ်ပြေးတည်း ကုဋေတစ်သန်း ခြေလှမ်းဖွလေးများ ဖြင့် လှမ်းလာနေသည်။ ။

ဗေဒါရောင် ရင့်ရင့်နှင့် မိုးပြာရောင် ကောင်းကင်အောက်တွင် သူမဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက အေးချမ်းတည်ငြိမ်လွန်းလှ၏။

ရှည်လျားသော ဆံနွယ်များက သူမ၏ အလှကို ပို၍ ဖြည့်စွက်ထောက်ပံ့ ပေးထားပြန်သည်။ ။

နူးညံ့ညင်သာစွာ လျှောက်လှမ်းလာသော ခြေလှမ်းနှင့် ဟန်ပန်အမူအရာတို့ ပင် ဖန်တီးထားခြင်း မရှိသော ပင်ကိုဟန် အမူအရာတိုင်းပင်။

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"ပိုး"

လက်ထဲမှ စာအုပ်ထူကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချကာ ဆူဆူညံညံနှင့် ညင်သာနူးညံ့မှုမရှိသော လေသံနှင့် မေးလိုက်သော မြငယ်ကြောင့် သူမလုံးများ နှင့် အာရုံတို့ ကို မယုံထံမှ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး မြငယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"အင်း ဆယ့်ငါးမိနစ်တော့ ရှိပြီ"

လောကကြီးမှာ ရှိသော အပူလှိုင်းများကို စုပ်ယူပြီး အေးချမ်းမှုမရှိသော အနက်ရောင်ကိုမှ မက်မက်မောမော ဝတ်တတ်သော မြငယ်သည် ထုံးစံအတိုင်း အနက်ပြောင်ထဘီနှင့် စပို့ရှပ်လိုလို အနက်ခံပေါ် အဖြူစင်းသေးလေးများ ပါသော အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသောကြောင့် နဂိုကမှ နူးညံ့ညင်သာမှုမရှိသော မြငယ်သည် လှုပ်ရှားမှုများ နှင့် တုန်ခါနေသလိုလို ...

"အဲဒါ ဟိုမိန်းမကြောင့် ပေါ့၊ သူ့ဆံပင်တွေလျှော်နေလို့ စောင့်ပြီး ဒရို

င်ယာနဲ့ မှုတ်ပေးနေရတာလေ။ ဟင်း အဲဒါကြောင့် ဆံပင်ရှည်ကို ကြည့်
မရတာ၊ ကားကို မြန်မြန်မောင်းလာပြန်တော့လည်း မယ်က ကြောက်ပြ
န်ရောလေ။"

မြငယ်၏ အပြစ်တင်စကားကို မယ်က နူးညံ့ညင်သာစွာ ပြုံးလျက်
သူ၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းအား ကြည့်နေ၏။ မြငယ်က ထုံးစံအတိုင်း
မျက်စောင်းလေး ချိတ်ကာ ...

"အဲဒီမှာ မယ်နောက်ကျလို့ သူ့ကို ရှင်းခိုင်းလိုက်၊ ဒီနေ့ဖေဖေဆီက မု
န့်ဖိုးတွေ ရထားတယ် သိလား၊ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ပေါ့ကျ တစ်ခွက် မြန်
မြန်"

"အေးပါ မြငယ်ရယ်၊ မယ်ရှင်းပါ့မယ်"

အေးချမ်းလှသော သွင်ပြင်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဆည်းလည်း သံလေး
ကဲ့သို့ ချိုအေးသော ခင်ငြိမ်းမယ်၏ အသံလေးက သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေ
သည် ။

တကယ်တော့ သူသည် ထိုနှစ်ယောက်လုံးထက် အသက်ခုနစ်နှစ်
လောက်ကြီးသော အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် မြင
ယ်အပေါ်မှာ သာ အစ်ကိုကြီးလို ဆက်ဆံနိုင်ပြီး မယ့်အပေါ်မှာ တော့ အ
ယုအယ ခံချင်သည် ။ မယ်၏ နူးညံ့သော လက်ကလေးများ ၏ ယုယမှု
မယ့်နှုတ်ဖျားမှ အေးချမ်းသော စကားသံလေးများ ၏ ကြင်နာမှုတို့ ကို
လိုလားတောင့်တလျက် ရှိနေသည် ။

"ကဲ မယ် လက်ဖက်ရည် မြန်မြန်သောက်လေ"

"ဟင် ဘာလို့ လဲ မြငယ်"

"ဒီမှာ သောက်ရုံနဲ့ မဝနိုင်သေးဘူး မယ်ရဲ့ "

"မြငယ်က ဘာစားချင်သေးလို့လဲ"

မြငယ်က ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတစ်ဦးလိုပင် ပျာယာခတ်နေ၏။ မယ်က သူငယ်ချင်းကို ချော့ကာ မေးလိုက်သဖြင့် သူကလည်း မနေသာဘဲ ဝင်မေးလိုက်သည်။

"မြငယ်က ဘယ်သွားချင်လို့လဲ"

ဘယ်အချိန်ကတည်းက စဉ်းစားပြီး အစီအစဉ်ချထားလဲ မသိပေ။ လက်ချောင်းလေးများ ချိုးကာ ...

"မဟာဗန္ဓုလ ပန်းခြံလမ်းထဲမှာ ဆီချက်စားမယ်၊ ပြီးရင် ဖီးလ်မှာ ကော်ဖီသောက်မယ်၊ နောက် အင်းလျားမှာ လှေလှော်မယ်၊ ဗိုက်နည်းနည်း ချောင်သွားရင် ကန်စောင်းမှာ ဘူးသီးကြော် စားမယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား"

"ဟင် မယ်လှေမစီးဘူးနော်၊ ကြောက်တယ်"

မယ်က ကပျာကယာ ငြင်းလိုက်သည်။

"အဲဒါဆို မယ်ဖတ်နေကျ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ အကြော်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေတော့ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်က လှေစီးမယ်လေ ဘယ်နှယ်လဲ"

သူမက အစီအစဉ် ရေးဆွဲပြီး သူ့ထံမှ သဘောတူညီမှု တောင်းလိုက်သည်။

သူတွေဝေသွား၏။

လှေလှော်နှင့် ရွက်တိုက်အသင်းဝင်ထားသဖြင့် မယ်နှင့် မြငယ်ကို အပျော်စီးရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပြီး အကျင့်လုပ်ထား၍ မြငယ်က မကြာခဏ

လှေလှော်ခိုင်းကာ လိုက်စီးပြီး သူပါ လှော်တက် ကိုင်တတ်အောင် လိုက် ကျင့်၍ အသင်းဝင်လိုက်သည်။ ။

မယ်ကတော့ ရေကြောက်၍ ကမ်းပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေသော သူသာ ဖြစ်နေသည်။ ။

သူသက်ပြင်းခိုးချမိ၏။

မယ့်အနားမှာ မခွဲမခွာ နေချင်သော်လည်း တောက်တစ်ခေါက် မြငယ်ကို စောင့်ရှောက်နေရမည့် တာဝန် သူ့မှာ ရှိနေသောကြောင့် ...

"အင်း သွားလေ"

"အမယ်လေး၊ ကိုယ်တော့ဆီက နှုတ်အဖြေကို စောင့်ရတာ တစ်ရေး ရတော့မယ်နော်၊ တကတဲ သူဦးနှောက်က စဉ်းစားနေတဲ့ ပုစ္ဆာကို အဖြေ ထုတ်ပြီး ပါးစပ်ကနေ ရိဇက်ကြေညာဖို့ အကြာကြီး စောင့်ရပါလားနော်၊ ဦးနှောက်နဲ့ ပါးစပ်ကူးတာ အဲဒီလောက်တောင် ကြာတယ်၊ အံ့ရော အံ့ရော၊ ကဲ ထတော်မူပါဗျာ"

ငေါ့တော့တော့ ပြောလိုက်သော မြငယ်စကားကြောင့် မယ်က သူ့ကို အားနာသယောင် ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

သူ့ရင်ထဲ အေးသွား၏။

မြငယ်ကတော့ ပီကေကို တဖောက်ဖောက် လုပ်ရင်း သီချင်းတစ်ခု ကို ညည်းကာ ကားသော့လေးယမ်း၍ ရှေ့မှ ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

"မြငယ်ကားနဲ့ ပဲ သွားမယ်နော်၊ ကို ရှင့်ကားအိုကြီးကို ထားခဲ့"

"လုပ်ပေါ့ကွာ"

အသက်အငယ်ဆုံး မြငယ် အမြဲစီမံကွပ်ကဲ သူနေရာမှ နေနေသဖြင့်

သူမပြောသာတော့။

နောက်ခန်းမှ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေသော မယ့်ကို ငေးကြည့်မိ၏။

နက်မှောင်ပြီး ညှို့ဓာတ်အပြည့်ပါသည် မျက်လုံးနက်နက်ကို မျက်တောင် ကော့လေးများက အစဉ်အမြဲ ကာရံထား၏။

ဆေးမကူထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံက နှင်းဆီဖူးငုံပမာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလှသည် ။

မယ်လေးရယ် ဘာလို့ များ ဒီလောက်လှပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့ နေရတာလဲကွယ်။ မယ့်ကိုကြည့်ရတာ ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ။ မယ့်ကိုသာ တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရရင် လောကကြီးက အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားမှာပဲ နော်။

"ဟိတ် မယ့်ကို အဲဒီလောက်တောင် ကြည့်နေရသလား၊ မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်တော့မယ်"

"မြငယ်"

မယ့်ရှက်ဝဲဝဲ အသံလေးကြောင့် သူစိတ်တိုသွားသည် ။

"တောက် အကြည့်ခံရတဲ့ သူက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ညည်းက နာနေပြန်ပြီ"ဟု စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်မိသည် ။

"မယ်လေးဟာ ကြည့်ချင်စရာကောင်းလို့ ကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ တော်လေးဝဝင် မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလောကမှာ ဘယ်လောက် ရှားပါးသလဲ"

မင်းကတော့ မိန်းမကို မဝီသဘူး၊ ဆံပင်တိုတိုနဲ့ အမြဲပြောင်တင်းနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဘာမှ မလိမ်းထားဘူး၊ တစ်ခါတလေ

မျက်နှာသစ်ခေါင်းဖြီးတဲ့ အမှုကိုမှ ပြုခဲ့ရဲ့ လားလို့ ထင်စရာပင်။

မယ်လေးလို အဝတ်အစား သေသေသပ်သပ်နဲ့ ဝတ်ဆင်ခြင်းမရှိ၊ မယ်လေးက ဆံပင်ရှည်ကိုတောင် စိတ်ရှည်ရှည် ဖြီးသင်ထားတာပဲ။ သူ့ဆံပင်တိုကို ဘယ်တော့မှ ဖြီးဟန်မတူ။ တစ်ခါတလေ မယ်လေးက လိုက်ဖြီးပေးနေရတာ ...

အဲဒီလိုညစ်ပတ်ပြီး ဖြစ်သလို နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးကို သူက ဘယ်လိုကြည့်လို့ ရမလဲ။

မိန်းမဆန်လွန်းပြီး တော်လေးဝဝင် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ မယ်က သူမအနားမှာ ရှိနေတော့ သူမရဲ့ မသေသပ်နေခြင်း၊ ဖိုသီဖတ်သီနေခြင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း သွားလာခြင်းတို့ က သူ့ရင်ကို စိတ်ပျက်စေသည် ။

"ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ မြငယ်ရယ်"

မင်းကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး မြငယ်။

မင်းဟာ ငါ့ဘဝအေးချမ်း သာယာမှုကို ဖန်တီးပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်လေးတွေကိုလည်း ပွဲကိုင်နိုင်မယ့် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မြငယ်ရယ်။

မင်းကို ငါ ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီးလို့ စိတ်ဝင်စားလို့ မရပါလား မြငယ်။

"မေမေရယ် မြငယ် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မသိမ်မွေ့ဘဲ မိန်းမ မဝိသရတာလဲဟင်"

ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သော အမေးစကားကြောင့် မေမေက ပြုံးလိုက်၏။

"မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးလားဟင်"

"ကြားဖူးတာပေါ့၊ မိဘအဆုံးအမ မရှိတဲ့ လေလွင့်ကလေးကို ချိုးချိုး နှိမ်နှိမ် ပြောတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် မြငယ်မှာ အမေမရှိဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားတာ၊ ဖခင်ကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ နေချင်သလိုနေ သွားချင်သလိုသွားတဲ့ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မျိုးရိုးဗီဇလေးက ကောင်းတော့ သိပ်ပျက်ပျက်စီးစီးကြီး ဖြစ်မသွားတာကို တော်သေးတယ်လို့ မှတ်ရမှာ ပေါ့"

မိခင်က နူးညံ့ညင်သာသော လေသံနှင့် ပြောပြီး သူ့ရှေ့သို့ ထမင်းလက်သုပ် ပန်းကန်နှင့် ဟင်းခါးဟင်းကို လာချပေးလိုက်သည် ။

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ဟင်းခါးနံ့က သူ့လက်ဖျားကို ဆွဲယူနေသည် ။

အသုပ်စုံကလည်း ဆီချက်နံ့လေး မွှေးကာ စားချင်စဖွယ် ဖြစ်၏။

သူ့အငမ်းမရ စားလိုက်၏။ အပြင်အစားအစာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မိခင်၏ လက်ရာကိုတော့ မနှစ်သက်ဘဲ မစားချင်ဘဲ မနေနိုင်။

"ဘာလိုလဲ သား"

သူ့ဘေးနားထိုင်ကာ ကြက်သွန်ဖြူ အခွံနှာပေးနေသော မိခင်က မေးလိုက်သည်ကို ခေါင်းယမ်း၍ ဖြေလိုက်သည်။ ။

ပါးစပ်က မဖြေနိုင်သေး။

"သားအပြင်မှာ ဘာမှ မစားလာဘူးလား"

"စားလာပါတယ်"

"ဒါဆို ထပ်မယူတော့ဘူးပေါ့"

"ဟင့်အင်း ယူဦးမယ်လေ၊ ဒီနေ့ သားနားရက်ဆိုရင် မေမေက တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးမှာ သိလို့ တမင်လျှော့စားထားတာ၊ သားအပြင်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအရည်ပဲ သောက်လာတယ်၊ ထပ်သုပ်ပေးပါဦး မေမေနော်"

မိခင်အား ခွဲနဲ့လိုက်၏။

မိခင်က ကျေနပ်စွာပြုံးကာ လင်ပန်းတစ်ခုထဲတွင် တစ်ပုံစီပုံထားသော ပဲပြားကြော် ကြာဇံခေါက်ဆွဲ ပဲပင်ပေါက်တို့ကို နည်းနည်းစီယူကာ ပန်းကန်ထဲ ထည့်နေ၏။

မိခင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို အမှတ်မထင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ပျာယာခတ်မနေဘဲ သိမ်မွေ့စွာ လှုပ်ရှားပြီး လက်ချောင်းလေးများက သွက်လက်နေ၏။

အမှတ်မထင် မယ်လေး အမူအရာနှင့် တိုက်ကြည့်သောအခါ တစ်ထပ်တည်း ကျနေ၏။

"ဟုတ်ပြီ မယ်လေး၊ မယ်လေးကိုပဲ ငါယူမယ်၊ မယ်လေးဟာ မေမေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ငါ့ဘဝကို သာယာစိုပြည်အောင် ဖန်တီးပေးမှာ ပဲ"ဟု ရ

ငယ်မှာ ပိုင်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်မိသည်။ ။

"ဘာလိုလို့ လဲသား၊ အာလေးသွားပြီလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ့ကို ပြောစရာရှိလို့ "

"ကဲ ပြော၊ ဟင်းခါးလေးလည်း သောက်ဦး၊ သား ... တော်ကြာနင် နေဦးမယ်၊ ရော့ လေကြေအောင် ကြက်သွန်ဖြူလေးပါ ထည့်ထားပေးဦး"

သူ့အား ကျန်းမာရေးကအစ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ချစ်လွန်းသော မေမေ့အား ဆန့်ကျင်၍ မပြောရက်။

ဒါပေမဲ့ အခုရှင်းထားမှ နောင်ကို မရှုပ်ဘဲ ပြဿနာ မဖြစ်နိုင်မှာ မို့ သူပြတ်သားရတော့မည်။

"စား စား အစားကို ကုန်အောင်စားပြီးမှ စကားပြောကြတာပေါ့သား ရယ်"

အလွန်ပါးနပ်၍ မိမိအပေါ် နားလည်လွန်းသော မေမေသည် မိမိပြောမည့် စကားက ကျေနပ်စရာ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းမည့် စကား မဟုတ်မှန်း သိနေသောကြောင့် အစားကို ကုန်အောင် အလျင်စားခိုင်းသည်။ ။

"ဟော သားချွေးတွေ ထွက် လာပြီ၊ ငရုတ်သီးက နည်းနည်းပါပဲ၊ ဟင်းခါးကိုလည်း ဟင်းခါးနဲ့ တူအောင် ငရုတ်ကောင်းကို အနံ့လေးပဲ ထည့်တာ၊ ကဲ စားပြီးမှ အင်္ကျီလဲလိုက်ဦး၊ ချွေးနဲ့ အအေးမိနေမယ် ရော့ လိုက်ပွဲ"

မေမေသည် အစားထဲကို စိတ်ပါဝင်စားအောင် စားစေရန်အတွက် အာရုံကို စုစည်းပေးလိုက်၏။

ချစ်ခင်လေးစားရသော မေမေသည် အိမ်ထောင်ကျသွားသော သူ့ထက်အကြီး သားနှစ်ယောက် အပေါ်မှာ လည်း မလစ်ဟင်းအောင် ပြစုခဲ့သည်။ ယခု သူ့အပေါ်မှာ လည်း ဘယ်တော့မှ မျက်ခြည်မပြတ်ခဲ့။ တော်လေးဝဝင်သော မေမေကား လင်သားနှင့် သားသမီးများ အပေါ် အာရုံစူးစိုက်ခြင်းမှ လွဲ၍ တခြားဘယ်ကိုမှ အာရုံမရောက်ခဲ့ပေ။

အဖော်ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် အတူ ခင်ပွန်းအကြိုက် သားအကြိုက်တို့ ကို ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းနှင့် မျက်နှာပြောင်နှင့် ညစ်ပတ်မနေဘဲ သနပ်ခါးလေး အမြဲလိမ်းကာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေတတ်၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အငယ်ဆုံးသားပီပီ အမေကို အချစ်ပိုကာ မေမေ့လို မိန်းမမျိုး ရအောင်ရှာမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အသက်အစိတ် ကျော်သည် အထိ အချစ်မရှာဘဲ မေမေနှင့် တူသော မိန်းကလေးကို စကာတင် ရွေးချယ်၍ ရှာဖွေနေခဲ့သည်။

ခုတွေ့ပြီ မယ်လေး ...

မယ်လေးကို ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်မခံချင်။ မယ်လေးလို မိန်းကလေးမျိုးမှာ ခုခေတ်ကာလထဲ၌ တွေ့ရမြင်ရခဲသည်။

"မေမေ"

"မကုန်တော့ဘူးလား"

"နှစ်လုတ်စာပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါကိုကုန်အောင် စားလိုက်ရင် ဟင်းခါး မသောက်နိုင်မှာ စိုးလို့ "

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သားလေးရယ်၊ မေမေ လက်ကျန် ရှင်းလို့ ရပါတယ်၊ ကဲ ဟင်းခါးသောက်"

မေမေက ပြောသည့် အတိုင်းပင် သူ့လက်ကျန်ကို စားလိုက်၏။

ချမ်းသာ၍ အစစပြည့်စုံသော်လည်း အလဟဿ လွင့်ပစ်သည့် ပစ္စည်း မရှိခဲ့ပေ။

မယားဝတ္တရား ငါးပါးနှင့် ရော၊ မိဘဝတ္တရားနှင့် ပါ ပြည့်စုံသော မေမေပင် ဖြစ်၏။

"မေမေ"

"အင်း ပြောလေ သား၊ သားပြောတဲ့ စကားက သိပ်မများ ရင် အချိန်မကြာရင် ခုပြော၊ ကြာမယ်ဆိုရင် အင်္ကျီလဲပြီးမှ ပြော"

"မများ ပါဘူး၊ သားပြောမှာ က မြငယ်ထွန်းကို သားသဘောမကျဘူးလို့ ပြောမလို့ ပါ"

မေမေက ညင်သာစွာ ပြုံးလိုက်၏။

"သားသဘော မကျဘူးဆိုတာ မေမေသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သားဖေဖေကို အတင်းအကျပ် မစီစဉ်ဖို့ မေမေ တားမြစ်ခဲ့တာပေါ့"

"ဟာ တကယ်"

ရုတ်တရက် ပျော်ရွှင်သောစိတ်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထကာ မိခင်ထိုင်နေရာ နောက်သို့ ရောက် လာပြီး ကုပ်ကို နှိပ်နယ်ပေးလိုက်၏။

"အင်းပါသားရယ်၊ တကယ်ပါ သားစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေဇော်ကြောမတက်လို့ မနှိပ်ပေးပါနဲ့ ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ဇော်ကြောတက်တဲ့ အခါ ပြောနော်၊ သားမေမေ့ကို နှိပ်ပေးချင်လို့ ဟိုတစ်ခါ အနှိပ်သယ်အဘွားကြီး နှိပ်တဲ့ နည်းတွေ အတုခိုးထားတယ်"

မိခင်သည် အိမ်အလုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြင့် ကျန်းမာရေး ညီညွတ်

သဖြင့် အသက်လေးဆယ် ကျော်သောကြောင့် သာ ဇက်ထိုးခေါင်းအုံ ဖြစ်ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် အနှိပ်အနင်းကိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ မခံဖူးပေ။

"သားက သဘောမကျပေမယ့် မေမေကတော့ သဘောကျတယ်"

"ဟင်"

ရင်ထဲမှာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းမျက်နှာ ပျက်သွားသဖြင့် မေမေက သဘောကျစွာပြုံးရင်း ...

"မေမေ သဘောကျတာက သားသုံးယောက်ချည်းပဲ မွေးထားလို့ သမီးမရှိလို့ သမီးလေးအနေနဲ့ ချစ်တာပါကွယ်၊ မြငယ်က ဘဝပေး အခြေအနေကြောင့် မိဘအဆုံးအမ မရှိလို့ နေချင်သလို နေပေမယ့် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိပါဘူး၊ လူကြီးသူမပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး နာခံတတ်တဲ့ မိကောင်းဖခင် သားသမီး တစ်ယောက်ပါကွယ်"

"သူ့ညဉ့်လေးက လူကြီးသူမကို ရိုသေတတ်၊ အားကိုးချစ်ခင် တတ်တယ်။ သံယောဇဉ် တွယ်ငြိပြီး လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ကြင်နာသနားတတ်တယ်၊ စိတ်ထားမှန်တယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ ခင်ငြိမ်းမယ်ကို အိမ်ခေါ်ထားပြီး ခင်ငြိမ်းမယ် နေနိုင်ကတည်းက သူ့ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ မေတ္တာကို ပြနေတာပဲ"

"မယ်က သူ့အပေါ် သည်းခံပြီး အလိုလိုက်တာကိုး"

သူကမယ်လေးကို အတင်းတွန်းပို့လိုက်၏။

"ဪ သားရယ်၊ အိမ်ရှင် မကြည်ဖြူဘဲနဲ့ ဧည့်သည် သူစိမ်းဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ရှည်လများ ကြာကြာနေလို့ မရပါဘူးကွယ်၊ အခု မြငယ်အိမ်မှာ မယ်နေလာတာ တစ်နှစ်ကျော် လာပြီပဲလေ"

မေမေစကားကို သူမငြင်းဆန်လိုတော့ပေ။ အကယ်၍

မေမေနှုတ်ဖျားမှ မြငယ်ကို သားမကြိုက်ရင် ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်လဲ။ သား
သဘောကျနေတဲ့ သူ့ကို တွေ့ထားဖြစ်လားဟု မေးစေချင်သည်။ ။

အကယ်၍ မေးလိုက်လျှင် သူမဆိုင်းမတွပင် အဖြေပေးမိလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

"တွေ့ထားပြီ မေမေရေ၊ သူကတော့ မယ်လေးပဲ"

သို့ရာတွင် မေမေ မမေးခဲ့ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မယ်လေးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရအောင် ဖန်တီးလာခဲ့သော ကျေးဇူးရှင် မြငယ်ကိုတော့ အထူးကျေးဇူးတင်ရမလို ...

ထိုနေ့က ညဘက် မိုးရွာချထားသဖြင့် သစ်ခက်သစ်ရွက်တို့ က နေရောင်အောက်မှာ စိမ်းစိုတောက်ပနေသည်။ ။

အခုတော့ မိုးမရွာချင်တော့သလိုနှင့် ညကသောင်းကျန်းပြီး ဝုန်းတိုင်းကြွထားသော မိုးက ဣန္ဒြေရရနှင့် နေမင်းအား အလှည့်ပေးကာ ဘယ်နေရာမှာ သွား၍ နားခိုနေပါသနည်း။

သူသည် စားပွဲပေါ်မှာ မေမေဖျော်၍ ထည့်ပေးထားသော ဓာတ်ဘူးထဲမှ ကော်ဖီကို ငဲ့သောက်ရင်းက ခါးစိမ့်စိမ့် အရသာလေးကို နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းနေမိသည်။ ။

အကယ်၍ သူအိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် ဤကဲ့သို့ စွဲမက်ဖွယ်ရာ အရသာရှိသော ကော်ဖီကို သူယူမယ့်မိန်းမက ဖျော်တတ်ပါ့မလား။

အတွေးများ ဖြင့် ပြီးလိုက်၏။

ခါတိုင်းအလုပ်နားလျှင် စာအုပ်တစ်အုပ်ယူကာ ဖတ်နေတတ်သော သူသည် ယခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အလှအပမှာ သာယာ၍ စိတ်ကူးယဉ်တတ်နေပြီ။

လျှာအရသာ ခံပြီးတော့လည်း အိမ်ထောင်ရေး စိတ်ကူးယဉ်တတ်နေပြီ။

မယ်လေးကတော့ အားလုံးချက်တတ် ပြုတ်တတ်မှာ ပါ။ ကော်ဖီဖျော်တာလောက်တော့ သူ့အကြိုက်ကို ဖျော်ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ရင်း အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ခင်ငြိမ်းမယ်ဟူသော မယ်လေးကိုပဲ သတိရနေမိသည် ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက စည်းစနစ်ကျနပြီး မိခင်၏ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ အိမ်ထောင် အထိန်းအသိမ်း တော်ခြင်းတို့ ကို နှစ်ခြိုက် သဘောကျသောကြောင့် မိခင်နှင့် တူသော မိန်းမကိုမှ ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသောသူသည် ခင်ငြိမ်းမယ်ကမှ သူ့အိမ်ထောင်ဖက် မဖြစ်နိုင်လျှင် တခြားဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာ လဲ ...

တကယ်ဆိုတော့ သူနှင့် ခင်ငြိမ်းမယ် တွေ့ဆုံခြင်းသည် ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မဆန်းကြယ်လှပါ။ အင်မတန် ရိုးစင်းစွာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒီလိုတွေ့အောင်လည်း ဟိုမိန်းကလေး မြငယ်ထွန်းက ဖန်တီး ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မြငယ်ထွန်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလိုလို ဖြစ်နေသည် ။

ထိုနေ့က ကုမ္ပဏီမှ အပြန် မေမေအတွက် စာရင်းစာရွက်နှင့် အသေအချာမှာ လိုက်သော ပစ္စည်းများကို မေမေတို့ မိတ်ဆွေ၏ ကုန်တိုက်တစ်ခုမှာ ဝင်ဝယ်ပြီး စာရွက်ကြည့်လိုက် ပစ္စည်းကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်

နေစဉ် ပစ္စည်းထည့်ထားသော တွန်းလှည်းလေးကို တစ်စုံတစ်ယောက် က လာတွန်းသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

"ဪ ..."

အနက်ရောင် အင်္ကျီနှင့် ထဘီကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိပေမယ့် သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ မကြည့်မိပေ။

သူကား အနက်ရောင်ဝတ်သူကို မကြိုက်ပေ။ ယခုခေတ်လူငယ် ယောက်ျားမိန်းမဟာလည်း အနက်ရောင်ကိုပဲ ဝိုင်း၍ နှစ်သက်နေကြသည် ကို သူအံ့သြမိ၏။

ပစ္စည်းများကို ဝယ်ထည့်နေစဉ် တွန်းလှည်းလေးက သူ့ဘေးက ကပ်ပါလာ၏။ ကုန်တိုက်မှ ဝန်ထမ်း တစ်ဦးဦးကလာ၍ ကူညီခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆပြီး ပြီးမှ ဘောက်ဆူးပေး၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဦးမည်ဟု စိတ်ထဲ မှတ်ထားလိုက်သည် ။

ထို့နောက် စာရင်းတွက်ပြီး အိတ်ထဲမှာ စုပြုထည့်ကာ ကားရှိရာသို့ သယ်မည်အပြု သူနားမှာ ရပ်နေသော စောစောက ကောင်မလေးက ကူသယ်ပေးပြန်သည် ။

သူဘာမှ မပြောဘဲ ကားရှိရာသို့ အိတ်တစ်လုံးဆွဲပြီး ထွက်လာသော သူ့နောက်သို့ ကောင်မလေးက အိတ်နှစ်လုံးဆွဲ၍ လိုက်ပါလာ၏။

ကားနောက်ခန်းကို ဖွင့်ကာ ပစ္စည်းကို ထည့်လိုက်စဉ် သူမကပါ လိုက်ထည့်နေသဖြင့် သူမအား ဝန်ဆောင်မှုပေးရန် အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေများ ထုတ်၍ ရာတန်ကို ရှာဖွေနေ၏။

"တီ တီ"

အနားသို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဦး
အောင်ထွန်း။ ဤကုန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဖေဖေသူငယ်ချင်း ဦးအောင်ထွန်းဖြစ်
သည်။ ။

"အန်ကယ်"

လက်လှမ်းပြုပြီး စောစောက ကောင်မလေးကို နှစ်ရာတန် လှမ်းပေး
လိုက်သောအခါ သုတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ပြေးထွက်သွားသောကြောင့် ရုတ်တ
ရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

ဪ ... သူတို့ သူဌေးလာတုန်း ငွေယူတာမြင်ရင် အဆူခံထိမှာ စိုး
လို့ ထင်ပါတယ်ဟု မှတ်ချက်ချပြီး ဦးအောင်ထွန်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်သ
ည်။ ။

"အန်ကယ် မေမေက တစ်လစာရိက္ခာမှာ လို့ ဝင်ဝယ်ပြီးပြီ"

"မင်းမေမေ ဖုန်းဆက်ပါတယ်ကွာ၊ အရေးကြီးတဲ့ နှမ်းဆီမွှေးနဲ့
မာရိုးနိုက်မပါလို့ တဲ့ ကဲခဏဝင်ဦးလေ လက်ဖက်ရည်လေးဘာလေး
သောက်ပါဦး"

"တော်ပြီ အန်ကယ်၊ အစည်းအဝေးမှာ သောက်ခဲ့ပါတယ်၊ မေမေမှာ
တာကို ကျွန်တော် အခုပဲ ဝင်ဝယ်ပါ့မယ်"

"ဝယ်မနေနဲ့ သမီးနဲ့ အပို့လွှတ်လိုက်မယ်၊ ဒီကောင်မလေး ဒီကိုဘာ
လာ ရှုပ်နေသလဲ မသိဘူး၊ မောင်ရင့်ကို ဘာတွေ ရွတ်နောက်နောက် လု
ပ်သွားသေးသလဲ"

"ဘယ် သူ"

"သမီးလေ၊ အန်ကယ်သမီး ဗရပ်သုတ်ခမကို ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ခ
ဏလေးနော်"

ဦးအောင်ထွန်းက ကုန်တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာ စောစောက မိန်းကလေးမှာ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ပြန်ထွက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် မေမေမှာ လိုက်သော ပစ္စည်းနှစ်ခု ခုနက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးပဲ မို့ သူထပ်ဆုချစရာ မလိုတော့။ သူက လှမ်းယူလိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တဲ့ အထိ ကောင်မလေးက အနားမှာ ရပ်စောင့်နေ၏။

သူသည် မြင်မြင်သမျှ မိန်းကလေးများ နှင့် ရောရောထွေးထွေး မနေတတ်။ စကားမပြောတတ်၍ ကားရှေ့ခန်းသို့ လာပြီး ကားတံခါးကို သော့နှင့် ဖွင့်နေစဉ် ...

"နေပါဦး ဘောက်ဆူး ထပ်မပေးတော့ဘူးလား"

"ဟင်"

သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ ထိုအခါမှ ဖြူဖြူနုနှင့် သူမမျက်နှာလေးမှာ ဘာမှ လိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိဘဲ ဖိုသီဖတ်သီ ဆံပင်တိုက ပွနေ၏။

ငွေလိုချင်လွန်းလှသော မိန်းကလေးများကို သူဆက်၍ မသနားနိုင်တော့သဖြင့် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ...

"ခုနက နှစ်ရာတောင် ပေးပြီးပြီပဲ"

"ဘော့စ်အနေနဲ့ က နှစ်ရာဆိုတဲ့ ငွေဟာ မပြောပလောက်ပါဘူးနော်"

ပြန်ပြောရဲတဲ့ မိန်းကလေးကို စိမ်းစိမ်းကြည့်မိလိုက်သည် ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ငွေကို ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်လွန်းလှသော မိန်းကလေးများကို အထင်မကြီးတတ်ပေ။ ရွံလည်း ရွံမိ၏။

"ဟုတ်တယ် မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါ့အတွက် ငွေနှစ်ရာဟာ

မပြောပလောက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ရာရဖို့ ကို ငါ့ရဲ့ ဦးနှောက်တွေ၊ အချိန်တွေ၊ လုပ်အားတွေ၊ ငွေတွေ ရင်းနှီးပြီးမှ ရှာဖွေခဲ့တာပဲ။ ဒီငွေနှစ်ရာကို အလကားမရဘူး၊ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ တရားသဖြင့် ရှာဖွေပြီးရတာ၊ မင်းကိုလည်း ငါကသူတောင်းစား တစ်ယောက်လို သနားသဖြင့် ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းလည်းကို လိုက်တွန်းပေးလို့ ပစ္စည်းသယ်ပေးလိုက်လို့ အတွက်ကို လုပ်အားခ ပေးလိုက်တာပဲ၊ မင်းလုပ်အားနဲ့ ဆို နှစ်ရာက များတောင်များ သေးတယ်၊ အခု မင်းကိုငါ ထပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ သွားတော့ မကျေနပ်ရင် အဲဒီပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ပဲ နောက်ထပ် မင်းအကူအညီပေးရမယ့် လူကြီး တစ်ဦးဦးကိုစောင့်ပြီး အချဉ်ဖမ်းနေပေတော့ "

"ဟင် ... ရှင် ရှင် "

သူမက သူ့အားပြန်ပြောရန် စကားစ ရှာမရဖြစ်လောက်အောင် ဒေါက်ကန်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူကားကို အသံမြည်အောင် မောင်းထွက်လာသည် ။

စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ်တော့ ဖြစ်မိ၏။

အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လုပ်ငန်းတာဝန်ယူပြီး လူကြီးအရ ၁ မှ ၁ နေနေသည့် သူ့အား လက်အောက်ငယ်သား အားလုံးက လေးစားကြသည် ။ ဤကဲ့သို့ ပြန်အပြော မခံခဲ့ရဖူးပေ။

"နောက်တစ်ခါတွေ့မှ ဒီကောင်မလေးကို ကောင်းကောင်း ပညာပေးရမယ်"

"တီ ... တီ ... တီ "

နောက်နားဆီမှာ အဆက်မပြတ် မြည်နေသော ကားဟွန်းသံကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်နှင့် ကြည့်လိုက်ရာ ...

"အင်"

စောစောက ကောင်မလေးသည် စူဇူကီးကားနီလေးကို မောင်းပြီး သူ့ကားနောက်မှ ကပ်လိုက်လာ၏။

"မြတ်စွာဘုရား ဘာများ လုပ်မလို့လဲ"

ခေတ်ကာလ မိန်းကလေးများကို သူ့အနည်းငယ် လန့်သွား၏။

"တီ .. တီ .. တီ"

သူ့ကားကို ကျော်တက် လာပြီး ကားချင်းယှဉ်ကပ်၍ ...

"ဦးအောင်ထွန်းဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ ရှေ့မှာ ရပ်ပါ"

အဲဒီလောက် အသည်းအသန် လိုက်လာရအောင် ဘာကိစ္စများ ဖြစ်လာပါလိမ့်ဟု ရှေ့နားမျဉ်းနီ လွတ်သည့် နားတွင် ရပ်လိုက်၏။

သူမက တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ကာ သူ့အနား ရောက် လာလေသည် ။

ထိုအခါ သူ့ရင်ထဲ၌ အသိလေးတစ်ခု ဝင်သွားသည် ။ သူမဟာ ဝန်ထမ်းမဟုတ်ပါဘူး။

"မောင်ရင် ဘာပြဿနာ တက်နေလဲ"

"ဗျာ"

"သမီးက မောင့်ကို ဘာတွေပြဿနာ လုပ်လိုက်သလဲ"

"သမီး"

"အင်းလေ အန်ကယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မြငယ်ထွန်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွယ်၊ သူက အစအနောက်သန်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေလို့ လျှောက်ဆော့နေတာပါ၊ အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတ

ယံနော်"

"ဟို အန်ကယ်လ်"

"သမီး အနားမှာ ရှိရင် ဖုန်းပေးလိုက်ပါဦး၊ စကားပြောချင်လို့ ပါ"

သူ ဘာမှ နားမလည်သေးသော်လည်း သူမကို ဖုန်းပေးလိုက်ပြီး အကဲခတ်လိုက်၏။

"ဖေ"

"အင် မီးဘာမှ မလုပ်ဘူးဖေ၊ ကိုကိုကို စတာပါ။ နိုး နိုး နိုး နိုး ကိုကိုက စိတ်ပုပ်တော့ ပညာနည်းနည်း ပေးလိုက်ရုံပါပဲ၊ ဘိုင့်ဖေ ဘိုင့်ဘိုင်"

မြငယ်ထွန်း နာမည်သာ ကြားဖူးပြီး လူကို အခုမှ မြင်ဖူးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဖေဖေနှင့် မေမေ ပါးစပ်ဖျားမှ ချွေးမလောင်း မြငယ်ထွန်းဟု မကြာခဏ ပြောပြောနေသည် ကို သူကြား၍ တမင်ပင် မြငယ်ထွန်းနှင့် မတွေ့မမြင်ရအောင် ရှောင်နေမိသည် ။

ဒီနှစ်မှ ကျောင်းပြီး၍ လုပ်ငန်းခွင်ကို လေ့လာမည်ဟူသော မိန်းကလေးပေပဲ။

သူမ တယ်လီဖုန်းကို ပိတ်ကာ သူ့အား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးမဲ့မဲ့လေးလုပ်၍ ကားတံခါးဖွင့်ကာ တက်မည်အပြု ...

"ဟေ့ .. ဟေ့ .."

ကပ္ပာကယာ လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည် ။

မခေါ်၍ လည်း မဖြစ်တော့ပေ။ ဦးအောင်ထွန်းဆိုသည် မှာ ဖေဖေမေမေ၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့ ဖေဖေအား လုပ်ငန်းစ၍

တည်ထောင်ပေးခဲ့သူ။ မိမိကိုလည်း စီးပွားရေး လောကထဲသို့ ရောက်အောင် သူ၏ လုပ်ငန်းမှာ ရှယ်ရာလာထည့်စေပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်၏။

နှစ်နှစ်ခန့်က ဖေဖေ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသဖြင့် ဖေဖေကိုယ်စားထားသဖြင့် မိမိသည် ဦးအောင်ထွန်းနှင့် အတူတွဲ၍ အလုပ်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။

ထိုမြငယ်ထွန်းဟူသော မိန်းကလေးကို နာမည်သာ ကြားဖူးပြီး လူမမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

မြငယ်ထွန်းဟာ သိပ်ရှုပ်တတ်လွန်းလို့ အန်ကယ့်လုပ်ငန်းတွေထဲကို သူမလာနိုင်အောင် တားထားတယ်။ အခု ကျောင်းပြီးလျှင်တော့ အလုပ်တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်နိုင်အောင် အန်ကယ့်လုပ်ငန်း သုံးခုထဲကနေ သူစိတ်ဝင်စားတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခိုင်းဦးမှ ပဲဟူ၍ ဦးအောင်ထွန်းသည် သူ့သမီးအတွက် စီမံကိန်း ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသည် ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။

"မင်းကို ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မြငယ်"

ရင်းရင်းနှီးနှီး မြငယ်ဟု ဖေဖေတို့ ခေါ်သလို ခေါ်လိုက်၏။

သူမက ကားတံခါးပေါင်ပေါ် လက်တင်၍ မေးကိုပင့်ကာ ...

"တကယ် တောင်းပန်တယ်လား"

"အေးပါဟ၊ တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ တို့ က ဒီလိုပဲ လူကဲခတ်ညှံတတ်တယ်ကွာ၊ မင်းကို တကယ်ပဲ ဝန်ထမ်းထင်လို့ ပါကွာ"

ကောင်မလေးမျက်နှာက တည်နေရာမှ အနည်းငယ် ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွားပြီး သူ့ဘက်လှည့်ကာ ...

"ဒါဆိုရင် မြငယ်ထွန်းကတော့ ဒီလောက်နဲ့ မကျေနိုင်ဘူးနော်၊ ကျွန်

မကားနောက်လိုက်ခဲ့"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"မေးမနေနဲ့ လေ၊ ရှင့်ကို နစ်နာအောင် မလုပ်ပါဘူး စိတ်ချပါ"

သူ၏ ဟန်ပန် အမူအရာကြောင့် ပြုံးချင်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ သူမ စေခိုင်းသည့် အတိုင်း သူမ၏ ကားနောက်သို့ လိုက်လာလိုက်သည်။ ။

ညစ်ကျယ်ကျယ် ထိုကောင်မလေးသည် ကားကို ချောင်ကြိုချောင်ကြား လမ်းမထဲပါမကျန် သုံးနာရီနီးပါးလောက် ပတ်မောင်းပြီးမှ ဖိလ်ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကားရပ်လိုက်၏။

"ဟင်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ"

သူမက သွက်လက်စွာ ဆင်း လာပြီး သူ့ကားနားသို့ ရောက်လာကာ

...

"ကျွန်မကို တောင်းပန်တဲ့ အနေနဲ့ ဘရာဇီးလ် ကော်ဖီ တိုက်မယ်မ ဟုတ်လား"

"ဟူး မင်းကို ကော်ဖီတိုက်ဖို့ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ကုန်အောင်ပတ်ပြီးမှ တိုက်ရမှာ လား၊ အခုပြီးပြီလား"

"ရှင်မပိုပါနဲ့ ၊ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းလေး တစ်ခုပါပဲ၊ ကဲ တိုက်မလား မတိုက်ဘူးလား"

"ကော်ဖီလောက်တော့ တိုက်ပါတယ်ကွာ"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ပါမယ်လေ ဘယ်နှယ်လဲ"

"ကဲ ဘယ်နှယောက်ဖြစ်ဖြစ် ရှိသလောက် တိုက်ပါမယ်၊ ကဲ မမလေး

မြငယ် ရှေ့ကကြွ"

သူမက လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီး ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ သူက ကားတံခါးကိုပိတ်ပြီး သူမနောက်သို့ လိုက်ဝင်လာ၏။

"ရောက်နေတာကြာပြီလား မယ် ..."

"ဟင့်အင်း ဆယ်မိနစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး"

"ဟင်"

ဆိုင်တွင်းမှ အသင့်စောင့်နေသော မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ မှ င်တက်စွာ ငေးမောကြည့်မိသည် ။

နှစ်ဆယ်ရာစု ခေတ်ဦးပိုင်းက မြန်မာစစ် အမျိုးသမီး တစ်ဦးပါလား၊ ရင်စေ့အဝါနုရောင်နှင့် ဝါညိုရောင်ဘက် သန်းသွားသော ချိတ်ထဘီအဝါရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်လျက် ရ င်ဘတ်ရှေ့မှာ ချထားသည် မှာ ရှေ့နားသယ်ပေါ်မှာ ဆံပင်ခွေလေး ပုံနေ ၏။ လူတစ်ရပ် ဆံပင်တစ်ရပ်များ ရှိနေရောလား ...။

သူ့ရင်ထဲ အေးမြသွားသည် ။

မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ပါးလေး လူးထားပြီး နှုတ်ခမ်းနီ ချောကလက် ရောင် ဆိုးထားသည် မှာ သေသပ်လှပနေ၏။

အားလုံးသပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် မို့ ဖိုသီဖတ်သီ မျက်နှာ ပြောင်နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ဆီနှင့် ရေ ကွာခြားလှသည် ။

"ဒီမယ် ဦးရိုးရှင်းလွင် ကျွန်မနာမည်က မြငယ်ထွန်း၊ ဦးအောင်ထွန်း ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ၊ ကုန်တိုက်က ဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူး ၊ မကြာခင် မန်နေဂျာ ဖြစ်မယ့်သူ ဒေါ်မြငယ်ထွန်းလို့ အခေါ်ခံရမယ့်

အမျိုးသမီး"

သူအော်မရယ်မိအောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ ကလေးက လူကြီးအင်္ကျီ အဝတ်အစားဝတ်၍ လူကြီးစကား ပြောနေသလိုပင် ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

"သူက ကျွန်မသူငယ်ချင်း ခင်ငြိမ်းမယ်တဲ့ ၊ နယ်ကလာနေတာ၊ ကျွန်မအိမ်မှာ ပဲ နေတယ်"

သူမ၏ မျက်ဝန်းညှို့ကြီးက တစ်ချက်လှန်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလွှာလေး တွန့်ရုံသာ ပြုံးပြလိုက်၏။

ဣန္ဒြေကြီးပြီး သိမ်မွေ့လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ် ...

"မယ် သူက ဦးရိုးရှင်းလွင်တဲ့ ၊ ဖေနဲ့ ရှယ်ယာဝင် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပေါ့၊ ကျွန်မ ခဏခဏ ပြောဖူးပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မကိုလည်း မြငယ်လိုပဲ ခင်နိုင်ပါတယ်၊ မြငယ်ပြောပြောနေလို့ ဦးရိုးရှင်းလွင်အကြောင်း ကျွန်မကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ"

အသံလေးကလည်း လူကဲ့သို့ အေးချမ်းစွာ လှုပ်ခတ်သွားသော ဆည်းလည်း သံလေးနှင့် တူလှသည်။

သူသည် အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်နေမိ၏။

မြန်မာပြည်အနှံ့ ရှာဖွေလျှင်တောင် ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး တွေ့မြင်ရခဲသည်။ ဖဲကြိုးဖြတ်ပွဲနှင့် စင်မြင့်ပေါ်မှာ သာ ခဏတဖြုတ် အဝတ်အစားများ သာ ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက် ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အစားမဟုတ်ပေ။

"ဦးရိုးရှင်းလွင်က မြငယ်တို့ အိမ်ကို တစ်ခါမှ မလာဖူးဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အကြောင်းကိစ္စမရှိလို့ ပါ"

မေမေက သူ့အား မြငယ်တို့ အိမ်သို့ ခေါ်မသွားဖူးခဲ့။ သူ ... ဦးအောင်
ထွန်းနှင့် အလုပ်တွဲလုပ် နေသည် မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိနေလေပြီ။

"ကဲ နောက်ဆိုရင် ကိစ္စရှိရှိ၊ မရှိရှိ လာမယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ အိမ်ရှင်က အလည်ခေါ်ရင်လာပါ့မယ်၊ အားလပ်တဲ့ အခါ
ပေါ့"

သူနှင့် မြငယ် စကားပြောနေစဉ် ခင်ငြိမ်းမယ်က မျက်လွှာကလေးချ
ကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

ဘာလို့ များ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေရတာလဲ မိန်းကလေးရယ်၊ နာမ
ည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်အောင်ကိုပဲ အေးချမ်းလွန်းလှပါလား။

"ခင်ငြိမ်းမယ်က မြငယ်တို့ အိမ်မှာ နေတာ ကြာပြီလား"

"ဟုတ်"

"တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး တတိယနှစ်မှာ တွဲမိတာပေါ့။ နောက်တော့
အချစ်ဆုံးဖြစ်သွားပြီး မယ့်ကို နယ်ပြန်မပို့တော့ဘဲ အိမ်မှာ ခေါ်ထားလို
က်တယ်လေ"

ခင်ငြိမ်းမယ်ထံမှ ရှားရှားပါးပါး စကားလေးတစ်လုံးသာ မေးလွန်းမှ
ပေါ်ထွက်လာ၏။ မြငယ်၏ အသံများကသာ ဖုံးလွှမ်းနေသည် မို့ သူစိတ်
တို လာလေသည် ။

စကားနည်းသော ခင်ငြိမ်းမယ်ထံမှ စကားသံများကိုသာ ငဲ့လင့်နေရ
င်းနှင့် သူတို့ နှစ်ဦး ထပြန်သည် အထိ စကားသံ ထွက်မလာတော့ပေ။

"သွားတော့မယ်နော် မြငယ်၊ တို့ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်"

မြငယ်က နှုတ်ဆက်သော်လည်း သူမက ပြုံးရုံပြုံးပြီး မြငယ်၏ လက်ကလေးကို လိုက်တွဲ၍ ထွက်သွား၏။

ရှင်းကြော့နေသော ကိုယ်ဟန်အနေအထားက သူမ၏ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အောက်မှာ ပေါ်လွင်နေ၏။

သူ ရင်ထဲလွတ်ဟာသွားသည် ။

သေချာတာကတော့ ခင်ငြိမ်းမယ်ဟူသော မိန်းကလေးသည် သူ့ဘဝကို ပိုင်စိုးနိုင်မည့် အရှင်သခင်မ တစ်ပါး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟူ၍ ...

"ဟိတ် သစ္စာဖောက် ဘယ်ရမလဲ"

နံနက်စောစော အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီးနောက် ဧည့်သည် များ မလာသေးမီ မေမေနှင့် အတူ စားပွဲဝိုင်းများကို ပြင်ဆင်နေစဉ် သူ့နောက်ကျောကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် မလှည့်သာ ...

"လက်မြှောက်လိုက်စမ်း၊ သစ္စာဖောက်တို့ သွားရာလမ်းအတိုင်း ပစ်ထည့်လိုက်မယ်"

မြငယ်ထွန်း ဒီမိန်းကလေးက သူ့ကိုလူကြီးတစ်ယောက်လိုထက် သူငယ်ချင်းလို အစ်ကိုလို ဆက်ဆံနေတာက များ နေသည်။ ။ မျက်နှာကြောမတည့်တော့

"ပစ်ထည့်လိုက်မယ်နော် ရွတ်"

"ဘာလဲ ရွတ်ဆိုတာ"

"လေထွက်သွားတာလေ၊ အဆိုက မလုံလို့ လေသေနတ်ပါ"

စိတ်ဆိုးရခက်နေသဖြင့် မင်္ဂလာအချိန်မှာ စိတ်မဆိုးချင်၍ မျက်နှာလျှော့ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဟာ မယ်ပါလား"

မယ့်ကို မြင်လိုက်သောအခါ သူ့ရင်ထဲ ဝမ်းသာသွားပြီး ...

"လာ မယ်"

တရားသည် ဖြစ်စေ မတရားသည် ဖြစ်စေ သူကတော့ မယ့်ကိုသာ ဦးစားပေး ခေါ်လိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ ရင်ဖုံးလက်ရှည်နှင့် ခဲရောင်ချိတ်ထဘီလေးက သူမ၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ တည်ငြိမ်လွန်းလှသည် ။

ဆံထုံးလေးကို နောက်တွဲထုံးကာ အဖြူရောင်အိုးပုတ် စံပယ်ပွင့်ကြီးကြီးကို တစ်ပွင့်တည်း ပန်ထားခြင်းသည် မေမေနှင့် တူလွန်းလှသည် ။ တစ်ပွင့်ပန် မိန်းကလေးအဖြစ်ဖြင့် တည်ငြိမ်မှု ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားမှုကို ဖော်ပြနေသည် ။

"လှလိုက်တာ မယ်လေးရယ်"

ရင်မှာ တိုးဖွဖွ ညည်းတွားလိုက်သည် ။ မြငယ်ထွန်းကတော့ သူ့အိမ်လို သဘောထားကာ ဟိုလျှောက်သွား ဒီလျှောက်သွား ဟိုလူ့နှုတ်ဆက် ဒီလူ့နှုတ်ဆက်နှင့် သူ့အိမ်လုပ်နေလို့ ပါလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး ဝတ်လာလိုက်တာ ...

အနက်ရောင် ဇာဂါဝန် ကားကားနှင့် ...

ဆံပင်က တိုဖောင်းဖောင်းလေးကို ပုံသွင်းထား၍ ကုပ်သားဖွေးဖွေးလေး ပေါ်နေသည့် ပခုံးစွန်းနားအထိ လည်ပင်းထိပ်လေး ဝိုက်ဖောက်ထားသည့် လက်မောင်းနှင့် လည်ပင်းအစပ်တွင် ဖဲပွင့်အနက်ကလေး တင်ထား၏။ လည်တိုင်ကြော့တွင် အနက်ရောင်ပုလဲ ကြိုးသေးသေးလေး တစ်ကုံးကိုတပ်၍ ဆွဲထားသဖြင့် ဖြူစင်သော သူမ၏ အသားရေလေးကို ပို၍ တောက်ပစေသည် ။

မြငယ်ကလည်း တစ်မျိုးလှနေသည် ။

သို့ရာတွင် သူက မြငယ်ကိုကြည့်မရ။ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နှင့် မို့ လူ
န္တေ့မရှိဟု ထင်ကာ သိပ်စကားမပြော။ သူပြောချင်သည် က မယ်လေး။

ဒီတစ်မိုးအောက်မြေပြင်မှာ မယ်လေးတစ်ယောက်တည်း ရှိသလိုပင်
မယ်လေးအနားမှ မခွာချင်တော့။

"မယ်လေး စားတော့မလားဟင်၊ မြီးရှည်နဲ့ ယိုးဒယားဟင်းချို့ လုပ်
ထားတယ်၊ ထမင်းစားချင်ရင်လည်း ရတယ်လေ"

"မယ် အစောကြီး မစားတတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ မယ်ဝိုင်းလုပ်ပေးရ
အောင် လာတာပါ၊ ဘာဝိုင်းလုပ်ပေးရမလဲဟင်"

"အာ ရပါတယ်၊ အားလုံး သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့တာဝန်နဲ့ ချည်းပါပဲ"

မယ်လေးထံမှာ အစ်ကို အခေါ်အဝေါ်သံကြောင့် သူ့ရင်ထဲကျေနပ်
ကာ ကြည်နူးမှု လူန္တေ့မဆည်နိုင်အောင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။

"မယ်လေး မေမေက မယ်လေးကို မမြင်ဖူးသေးဘူးထင်တယ်"

"အိမ်ကိုလာလည်တုန်းက မြငယ်က မိတ်ဆက်ပေးထားပါတယ်၊ နှ
စ်ခါလောက်တော့ တွေ့ဖူးပါတယ်"

သူအနည်းငယ် အံ့သြသွားသည် ။ မြန်မာဆန်၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
သော အလှကိုမှ နှစ်သက်သည် ဆိုသော မေမေသည် မယ်လေးကို အ
ရေးမလုပ်ပေ။ မြငယ်နှင့် အဖွဲ့ကျကာ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

"အစ်ကို မယ့်ကိုပဲ အရေးမယူပါနဲ့ ၊ ဒီပြင် ဧည့်သည် တွေလည်း ရှိ
သေးတာပဲလေ၊ မယ် ဒီမှာ ပဲ ထိုင်နေပါ့မယ်နော်၊ ဟော ဟိုမှာ အစ်ကိုသူ
ငယ်ချင်းတွေ လာပြီ"

မယ်လေးပြောသကဲ့သို့ပင် အပေါက်ဝမှ နေသူ၏ ကျောင်းနေဖက်

သူငယ်ချင်း အုပ်စုလိုက်ဝင်လာသည်။ ။

"ဟေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အသစ်ကလေးကို လာပြီး ဂုဏ်ပြုလာတဲ့ အပေါင်းအသင်းများကို ဝင်ခွင့်ပြုကြပါခင်ဗျား"

ဟူသော အာပြီနှင့် အော်ဟစ်လာသော မင်းဇော်နှင့် သူငယ်ချင်းများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

တခြားသူငယ်ချင်းများ ထက် မင်းဇော်ရောက်လာသည် ကို သူအလိုလို ရင်ထိတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မင်းဇော်ကို ကျောင်းမှာ ကတည်းက ရွှေမင်းသားလေးဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ အထဲတွင် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်၍ ကားကိုထည်လဲစီးနိုင်သော ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သောသူ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ပြင် ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ ချောမောသဖြင့် ရည်းစားလည်း များ သူပင် ဖြစ်သည်။ ။

မင်းဇော်၏ မိဘများက မင်းဇော်အား တစ်ဦးတည်းသောသား အဖြစ်ဖြင့် ရွှေပုံပေါ် တင်ထားနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အပြင် မင်းဇော်သည် ငွေကိုသုံးနိုင်သောကြောင့် တေးဂီတဝိုင်းထောင်ပြီး သီချင်းဆိုလိုက် ဂစ်တာတီးလိုက်နှင့် မင်းသားလေးတစ်ပါး ဖြစ်နေ၏။

"ဘယ်လိုလဲရိုးရှင်း၊ တို့ ကိုတောင် မကြိုဆိုနိုင်တော့ဘူးလား"

ရုတ်တရက် ငိုသွားမိသော သူ့အား သူငယ်ချင်းများက ထပ်၍ အော်မေးလိုက်သော အခါမှ သတိဝင် လာပြီး ကပ္ပာကယာ အပေါက်ဝသို့ သွားကြိုလိုက်၏။

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြွလာပါလားဗျာ၊ မင်းတို့ က လူရင်းတွေပဲ"

"အေးပါ မင်းမခွာနိုင်မှန်း သိပါတယ်ကွာ၊ လုပ်ပါဦး ဘယ်ကမော်ဒယ်လ်တွေကို ဖဲကြိုးဖြတ် ဖွင့်ခိုင်းထားတာလဲကွ၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ပြီးပြီလား၊ တို့ ကိုခေါ်ရောပေါ့"

မင်းလွင်က စပ်ဖြဖြနှင့် မေးလိုက်ရင်း သူ၏ မျက်လုံးများက မယ်လေးနှင့် မြငယ်ထံ ရစ်ဝဲနေ၏။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံးက အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်း၍ အားမနာတမ်း ကြည့်နေကြသည် ။

"ထိုင်ကြပါကွာ မင်းတို့ မျက်လုံးတွေကို ခဏသိမ်းထားကြပြီး ထိုင်ဖို့ နေရာယူကြပါကွာ"

သူက တိုးတိုးလေး ကျိတ်ဆူကာ မယ်လေးတို့ နှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေရာသို့ ချပေးမည်အပြု မင်းဇော်က ...

"တို့ ဝိုင်းမှာ နေရာချပေးကွာ"

"မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ သူလေးမနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ သူက သိပ်ရှက်တတ်တာကွ"

"အမယ်"

သူငယ်ချင်းများကို ကျိတ်၍ တောင်းပန်ရင်းက နေရာဝေးဝေးမှာ ချထားပေးလိုက်သည် ။

"ငရိုးနော်၊ ရိုးတယ် ရိုးတယ်နဲ့ ရှုပ်မယ့်ရှုပ်တော့ နှစ်ယောက်တောင် ပါလားကွ"

ရင်ထဲထိတ်သွား၏။ မြငယ်က မေမေနှင့် စကားပြောနေရာ မယ်လေး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၍ အဖော်ရစေရန် မယ်လေး အနား

လာထိုင်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါလေးက ပိုလှတယ်"

"ဟိုတစ်ယောက်က ယဉ်တယ်"

"တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ဝတ္ထုထဲက ခိုင်နဲ့ တူတယ်ကွ"

"စစ်ကြိုခေတ်က မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ မိန်းကလေးပါကွာ"

မယ်လေးကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း၍ ဝေဖန်နေကြသည်။ ။

"ကဲ ပြောစမ်း၊ မင်းနဲ့ က အဲဒီရိုးရိုးကြီးမေသစ် မဟုတ်လား"

မင်းဇော်၏ အမေးကို ဘာမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သောအခါ မရိုးမရွတ်လဲ လာပြီး ထထွက်သွား၏။

သူက ထလိုက်မည်အပြု တခြားသူငယ်ချင်းများက ပွေ့ထားသဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်အောင် နေနေလိုက်ရသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ပူနေ၏။

မိန်းကလေးများကို ရောတတ်သော မင်းဇော်သည် သူတို့ ဝိုင်းနားသွား၍ မုန့်ပန်းကန်များ ချပေးရင်း ဝင်၍ ရောနေလိုက်သည်။ ။

ချက်ချင်းပင် မြငယ်နှင့် အဖွဲ့ကျသွားသည်။ ။

"ဒီကောင်ကတော့ ကျွမ်းတယ်နော်"

တခြားသူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍ ချီးကျူးကြသည်။ ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံစကားပြောသည့် မြငယ်ထွန်းကို အလိုလို စိတ်တိုသွားမိသည်။ ။ မယ်လေးကတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ကာ ထုံးစံအတိုင်း မျက်လွှာချထားသည်။ ။

"သိပ်ကိုတည်ငြိမ်ပြီး ဣန္ဒြေရှိတဲ့ မယ်လေးပဲ"

"ဟေ့ကောင် ရိုးရှင်းပြောစမ်း၊ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်နေတာ ငါတို့ကို ဘာလို့ မပြောရတာလဲကွ"

သူငယ်ချင်းများက သူ့အား ပုလိပ်စစ် ဝိုင်း၍ စစ်မေးကြသည် ။ သူက အနည်းငယ် ကျွဲမြီးတိုသံနှင့် ...

"ဟ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ တိုးလာတာကို မင်းတို့ ကို သံတော်ဦး တင်ရဦးမှာ လားကွ၊ မင်းတို့ နဲ့ ကလည်း တစ်လနေလို့ တစ်ခါတောင်မှ မဆုံဖြစ်တာပဲ"

"အေးပါကွာ၊ ထားပါတော့၊ ငါတို့ က မင်းဇော်လိုတော့ အာမသွက်တော့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးကွ"

"ဘယ်လို မိတ်ဆက်ပေးရမှာ လဲ၊ မင်းတို့ ကလည်း မင်းသားတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ ကလည်း မင်းသမီးတွေ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကွာ"

သူ့ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသောကြောင့် သူငယ်ချင်းများကို ဟိန်းဟောက်လိုက်မိသည် ။

"ဟေ့ ဟေ့၊ စကားများ မနေနဲ့ တော့၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ သူ့ဘာသာသူ အဆင်ပြေသွားပြီကွ"

သူငယ်ချင်းများ ပြောမှ ပင် သူက အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်၏။ အမှန်တကယ်ပင် မင်းဇော်၏ အရည်အချင်းမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပေသည် ။ မြငယ်နှင့် သာမက မယ်လေးနှင့် ပါ အဆင်ပြေသွားပြီး ထိုဝိုင်းမှာပင် မင်းဇော်က မုန့်ဝင်စားနေ၏။

ထို့နောက် မြငယ်ကိုရော မယ်လေးကိုပါ ဟင်းထည့်ပေးပြီး ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံနေ၏။

သူလည်း ထိုဝိုင်းသို့ မသွားတော့ပေ။ တခြားဧည့်သည် များကိုသာ လှည့်၍ ဧည့်ခံနေလိုက်၏။

ဧည့်သည် များကျချိန်၌ မြငယ်နှင့် မယ်လေးသည် ပြန်တော့မည့် အကြောင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သော ကြောင့် သာ သိလိုက်ရသည် ။

"မယ်တို့ ပြန်ဦးမယ်အစ်ကို၊ မြငယ်က သွားစရာရှိလို့ တဲ့ "

"ဪကိုယ်လည်း ဧည့်ကျနေလို့ မယ်လေးနားကိုတောင် မလာနိုင် ဘူး၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထုံးစံအတိုင်း တိုပြတ်ပြတ်လေးဖြေကာ မျက်လွှာချနေ၏။ မင်းဇော် နှင့် မြငယ်ထွန်းကတော့ စကားမပြတ်နိုင်သေးဘဲ မင်းဇော်ပါ လိုက်သွားမည့် ပုံမျိုးနှင့် ...

"ကိုယ်လိုက်မပို့တော့ဘူးနော် မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်"

မြငယ်က သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ မင်းဇော်နှင့် စကားမပြတ် သေးသဖြင့် လက်မြှောက်ရုံသာ မြှောက်ပြလိုက်သည် ။

"ဟင်း သိပ်ကို မအားလပ်နေပါလား"

ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ် ရေရွတ်မိလိုက်သည် ။

မင်းဇော်ကတော့ သူတို့ နှစ်ဦးကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးကာ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ဟန်ဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ ရှိရာသို့ ပြန်လာလိုက်ပြီး

...

မြငယ်၏ လှပပုံ သွက်လက်ပုံ၊ ကလေးဆန်ပုံ ပွင့်လင်းပုံ

အမူအရာများကို ပြောပြနေ၏။ သူ့ကိုယ်စား မြငယ်နှင့် မယ်လေးအကြောင်းကိုသာ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေသည်။ ။

အမှတ်တရပင် မိမိကိုယ်တိုင် ရိုးရှင်းကုမ္ပဏီသစ် ဖွင့်ပွဲတွင် ထိုမိန်းမ သား နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ငယ်သူငယ်ချင်း မင်းဇော်အား ပထမ ဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အမြင်စောင်းကာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ငရိုး၊ မင်းငါ့ကို မကျေနပ်နေတာ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ဒါ ပေမဲ့ မင်းကြိုက်တဲ့ အမရာဒေဝီကို ငါမသိပါဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ မြငယ်ထွန်း ကိုတော့ ငါစိတ်ဝင်စားသွားပြီကွ၊ တကယ့်ကို ဖြူစင်ပြီး ကလေးဆန်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွာ၊ စကားပြောရင် ဟောဟောတို့ င်းတို့ င်းနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာလေးကိုက ချစ်စရာလေးကွ၊ ငါမြငယ်ကို သဘောကျနေပြီကွ"

"မင်းမိန်းမချောလေးတွေကို သဘောကျတာ ငါမအံ့သြပါဘူးကွာ"

မင်းဇော်အား ပြန်ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာလိုက်၏။

မင်းဇော်သည် မိန်းမလှလေးများ တွေ့လျှင် ချစ်တမ်း ကစားလေ့ရှိကြောင်း သူသိထား၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မင်းဇော်ကိုပင် မြှောက်ပင့်ပေးကာ စနောက်ကြသော် လည်း မြငယ်ထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မင်းဇော်ကို အားမပေးချင်ပေ။

"ဒီမှာ ရိုးရှင်း၊ မင်းနဲ့ မယ်လမ်းမှာ မြငယ်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါနေ ရင် ငါ့ကိုမမေ့နဲ့ နော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဒီလို အေးနေလို့ တော့ မရဘူးနော့၊ ငါနဲ့ မြငယ်က မင်းတို့ ကို ကျော်တက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဟိုကလည်း ရှက် သလိုနဲ့ ဒီကလည်း မပွင့်တပွင့်နဲ့ ဆိုရင် ရက်တစ်ရာမက ရှည်ကြာပြီး ဇာတ်မျောသွားဦးမယ်နော်"

သူဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ပေ။

မင်းဇော် စကားများကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည် ကတော့ သေချာ
နေလေပြီ။

ဘဲရုပ်ကလေး၏ ဗိုက်ကို ညှစ်လိုက်သောအခါ
အရုပ်ကလေးနှုတ်ဖျားမှာ "I Love You"အိုင်လပ်ယူဟူသော တီတီတာ
တာ စကားသံလေး ထွက်လာ၏။ မျက်လုံးလေးက လင်းလက် လာလေ
သည် ။

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့၍ ဝယ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ခါတိုင်းဤကဲ့သို့ ကလေးကလား ကစားစရာလေးကို တစ်ခါမှ မဝ
ယ်ဖူးပေ။ ယခုမှ ဝယ်လာမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

"အိုင်လပ်ယူ အိုင်လပ်ယူ"

"နင့်ကိုငါချစ်တယ်"

"အချစ် ... အချစ်"

သူ့နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးရေရွတ်မိသည် ။

တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ရင်ခုန်နွေးထွေးခြင်းကို ရယူခံစားနေရ
လေပေပြီ။

မယ်လေး မြတ်နိုးဖွယ်ရာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ...

မယ်လေးကို စတွေ့ကတည်းက အချစ်ဆိုတာကို ခံစားတတ် လာလေပြီ။ အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အထိ အချစ်ကို မခံစားဖူးခဲ့ပေ။ ဘွဲ့မရမီကတည်းက ဖခင်နှင့် အတူ စီးပွားရေး အလုပ်များကို ဝိုင်း၍ လုပ်ရင်းနှင့် ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားခဲ့သည် ။

ဖေဖေသည် သူ့ကို အားကိုးယုံကြည်ခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် မသေဆုံးမီ အချိန်ထိ ဖေဖေက မေမေအား စိတ်မချကြောင်း တဖွဖွ ပြောရင်းက ဆေးရုံတက်၍ ဆေးကုသနေစဉ် အချိန်အတွင်း ဖေဖေ၏ လုပ်ငန်းများကို သူက ဦးဆောင်ကာ လုပ်နေစဉ် ဖေဖေ၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း မလစ်ဟင်းရအောင် ဂရုစိုက်ခဲ့၏။

အိမ်ထောင်ခွဲသားများကိုပင် အားမကိုးသော ဖေဖေသည် ဆေးရုံတက်၍ အသည်းဝေဒနာကို ကုနေစဉ် တစ်လအတွင်း သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည် ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဖခင်ကိုယ်စား စီးပွားရေးကို ကြိုးစားနေရသဖြင့် အချစ်ရေးကို ဦးနှောက်ထဲ အဝင်မခံတော့ပေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား၍ အချစ်နှင့် ဝေးကွာသည် လည်း ပါပေသည် ။

ခုတော့ အချစ်ကို တွေ့ရှိလာပေပြီ။

မယ်လေး ...

"အိုင်လပ်ဖ်ယူ အိုင်လပ်ဖ်ယူ"

"ဟဲ့သာ ဘာလဲတဲ့ "

ရုတ်တရက်ငှက်ချိန် မရအောင်ဘဲ ဘဲရုပ်ကလေးက အာပြဲနှင့် အော်နေ၏။

"ဘာလေးလဲ"

မေမေက ခုတင်ပေါ်လာထိုင်ရင်း မေးလိုက်ရာ သူရက်ပြီးပြီးလိုက်မိသည်။ ။

"ဘဲရုပ်ကလေးပါ မေမေ၊ သူ့အော်တဲ့ အသံလေးက ချစ်စရာကောင်းလို့ပါ။ ဒီမှာ ကြည့် ဒီဗိုလ်ကို နှိပ်လိုက်ရင် အသံကထွက်တယ်"

"အိုင်လပ်ဖ်ယူ အိုင်လပ်ဖ်ယူ"

သွက်သွက်ကလေး အော်လိုက်သော ဘဲရုပ်ကိုယ်လေးကို မေမေက သဘောကျစွာဖြင့် ကိုင်ကြည့်ရင်း ...

"ဟုတ်ပါရဲ့ ဟယ်၊ အခုခေတ်များ နော် ဆန်းပြားလိုက်တဲ့ ကစားစရာတွေ သားငယ်ငယ်ကဆို ဒီဗိုလ်ညှစ်ရင် ဝီပီပဲအော်တာ စကားပြောတဲ့ အရုပ်တို့ သီချင်းဆိုတဲ့ အရုပ်တို့ မရှိခဲ့ပါဘူး"

မေမေက သေသေချာချာကြည့်ကာ ကလေးလို ညှစ်ကြည့်ရင်းက အသံထွက်ရယ်မောနေ၏။

"ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မဝီကလာ ဝီကလာ အသံလေး အတိုင်းပဲ ဟယ်၊ ချစ်စရာလေး၊ နောက်တစ်ခါ ကလေးမွေးနေ့တို့ ကင်ပွန်းတပ်တို့ ဆို ဒါလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးရမယ်၊ ဒါမှ ကလေးတွေ သဘောကျမှာ "

မေမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူ့အား ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားကာ သူနှင့် အတူ လွတ်လပ်စွာ နေတတ်သည်။ ။

"ကြည့်စမ်း ဘဲလေးက တော်တော်တတ်ပြီပဲ၊ ငါ့သားလေးလည်း တော်တော်တတ်လား ပြစမ်း၊ မေမေစမ်းကြည့်စမ်းမယ်"

မေမေက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ဗိုက်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါ သူက
ဘဲလေးသံအတိုင်း ကလေးသံနှင့် ...

"အိုင်လပ်ဖ်ယူ အိုင်လပ်ဖ်ယူ"

"ဟောဟော နာမည်ပါ ထည့်ပြောလေ၊ အဲဒါမှ ပိုဝီပြင်တာပေါ့"

"အိုင်လပ်ဖ်ယူ မယ် အိုင်လပ်ဖ်ယူမယ်"

"ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ သားက အဲဒီလောက်တောင်
သဘောကျသွားပြီလား"

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မိသည်။ မေမေ
က သူ့အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်သည်။

"ကဲ ပြောစမ်း မယ်နဲ့ မြ ဘယ်သူ့ကိုချစ်လဲ"

"မယ်ပဲ"

"သေချာပြီလား၊ မြက သားကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သမီးလေးလေကွယ်၊ သူ့
အဖေကိုယ်တိုင် သဘောတူထားတာ"

သူတွေဝေသွားသည် ၍ ဦးအောင်ထွန်း၏ မျက်နှာနှင့် မြငယ်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

"အချစ်နဲ့ ကျေးဇူး ရောလို့ မှ မရတာ မေမေရယ်"

"အင်းလေ သားကိုယ်သား သေသေချာချာ ဆန်းစစ်ကြည့်ပြီးရင် မေ
မေက မြငယ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ဦးအောင်ထွန်းကိုပါ အ
သိပေးရမှာ ပေါ့"

"အရမ်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရာ"

ဒီလိုတော့လည်း အားနာပြီး တားလိုက်မိသည်။

"အချစ်ရေးမှာ တွေဝေလို့ ရတယ်၊ ဖျက်လို့ ပြင်လို့ ရတယ်သား၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တော့ မရဘူး၊ သားပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီး လက်ထပ်ရတော့မယ်၊ သားအသက်ကလည်း မငယ်တော့ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ဦးအောင်ထွန်းက သူ့သမီး ကျောင်းပြီးသွားလို့ အိမ်ထောင်ချပေးချင်နေတာ"

ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေ၏။

"တကယ်ချစ်မှ လက်ထပ်ချင်တယ် မေမေရာ"

"မေမေ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မြငယ်ကိုဖြစ်ဖြစ် မယ့်ကိုဖြစ်ဖြစ် သေသေချာချာ အချစ်ကို ရွေးချယ်ပြီးမှ မေမေ့ကိုပြော၊ အဲသိပ်တော့မကြာစေနဲ့ ၊ တော်ကြာ မြငယ်လေးကို ဝေဒနာတွေ ပေးမိသလို ဖြစ်နေဦးမယ်"

"မေမေ့ ဆန္ဒကရာ"

သူ့အမေးကြောင့် တွေဝေသွားသည် ။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတိုးတိုးချကာ ...

"သားကြီးနှစ်ယောက်လုံးလည်း သူတို့ ကြိုက်ရာကို ယူသွားကြတာပဲ၊ သားငယ်လည်း ကြိုက်ရာယူပေါ့၊ ကာယကံရှင်တွေသာ အဓိကပဲလေ၊ သားရွေးချယ်ရမယ့်သူ နှစ်ယောက်လုံးက သင့်တော်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေက ဘာကိုမှ အတင်းအကျပ် မစီစဉ်ရတာပေါ့"

"မေမေ နှာစေးသွားပြီ"

"ဒါအကောင်းဆုံးပဲလေ၊ ကဲ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဘဲရုပ်လေးနဲ့ တိုင်ပင်ဦး"

"အိုင်လပ်ဖ်ယူ၊ အိုင်လပ်ဖ်ယူ"

မေမေက ဘဲရပ်၏ ဗိုက်လေးကိုနှိပ်ကာ ထထွက်သွားလေသည်။ ။

ဘဲရပ်ကလေး၏ အသံတစာစာက သူ့ရင်ထဲမှာ စူးနစ်စွာ ဝင်သွားပြီး

...

အချစ်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေ၍ ကြည့်နေမိသည်။ ။

"အချစ် ဘယ်ကစသလဲ၊ ရင်ခုန်ခြင်းက စတာလား၊ တွယ်တာမှု သံယောဇဉ်က စတာလား"

ခင်ငြိမ်းမယ်ကို တွေ့ရတာ မကြာသေးတော့ သံယောဇဉ်က စလိမ့်မည်တော့ မထင်ပေ။ ရင်ခုန်ခြင်းက စခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

မယ်လေး၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အမူအရာနှင့် ထူးခြားမှုလေးများက သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေသည်။ ။

အသက်ဆယ်နှစ် နီးပါးကွာသော အစ်ကိုနှစ်ယောက် အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျသွားကြသောအခါ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ပို၍ တွယ်တာလာကြ၏။ ဖခင်က အလုပ်နှင့် မအားမလပ် ဖြစ်နေသည် မို့ သူတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ အနေများ လျက် မိခင်အား ပို၍ တွယ်တာလာသည်။ ။

မိခင်ကလည်း အဖော်မရှိသောသားအား မပျင်းရိစေရန် အမျိုးမျိုး ချော့ဖြူထိန်းကျောင်းရင်း သူ၏ ကမ္ဘာလေးထဲတွင် မိခင်ကို အတွယ်တာဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

ကျောင်းပြီးသွား၍ ဖခင်နှင့် အတူ အလုပ်တွဲလုပ်ရင်း ဖခင်ဆုံးပါးသွားသောအခါ မိခင်ကို ပို၍ တွယ်တာလာရ၏။ မိခင်ကလည်း သားကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ သားနှင့် အတူ

လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ လိုက် လာပြီး သားအတွက် နေ့လယ်စာကို မပျင်းမရိ လိုက်၍ စီမံပေးလေ့ရှိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲတွင် ဤလောက ကမ္ဘာမြေပြင်၏ အားကိုးဖွယ်ရာ မြတ်နိုးတွယ်တာ ဖွယ်ရာမိခင်နှင့် မခွဲ ခွာတော့ဘဲ နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုလျှင်ပင် မိခင်နှင့် တူသော မိန်းမကိုသာ ရွေးချယ်၍ ပြုတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချ က် ချထား လိုက်လေသည်။ ။

ယခု မေမေနှင့် တူသော မိန်းမကိုတော့ တွေ့ရပါပြီ။ သူတို့ ပြောပြောနေသော အချစ်ဆိုတာကြီးကို သူနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ ၏။

သူများ တစ်တွေ ဖောဖောသီသီသုံးနေတဲ့ အချစ် အချစ် ...

နုတ်ဖျားမှ တီးတိုးရေရွတ်ကြည့်၏။

သူလည်း သုံးစွဲလို့ ရတာပဲ။ သူများ တွေလည်း ပြောလို့ ရတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အခုမှ ပြောကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းဇော်တို့ က တော့ မကြာခဏ ပြောနေ၏။

မင်းဇော် ဟုတ်ပြီ။ အချစ်အကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောနေသော မင်းဇော် မင်းဇော်ဟာ အချစ်အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိပေလိမ့်မည်။

"ဟုတ်ပြီ မင်းဇော်ဆီသွားမယ်"

ချက်ချင်းပင် မင်းဇော်ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်၏။

"အား ရိုးရှင်း၊ ငါလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်နေတာ အတော်ပဲ၊ ငါလာမ ယ်လေ"

"အင်း တစ်နေရာမှာ ချိန်းမယ်လေ"

သူရင်ခုန်သွားသည် ။ မင်းဇော်နှင့် ဘယ်ကစ၍ ဆွေးနွေးရမည်မသိ ဖြစ်သွား၏။ မင်းဇော်ကလည်း သူ့ကို တွေ့ချင်နေလိမ့်မည်။

တကယ်လို့ များ သူ့အဖြစ်ကို မယ်လေးမြင်လျှင် ပြုံးနေမည်လား၊ ရှက်စနိုးနှင့် ခေါင်းငုံ့နေမည်လား။

သူကပျာကယာ အောက်သို့ ပြေးဆင်း လာပြီး မိခင်ထံသို့ ကပျာကယာ လှမ်း၍ ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

"မေမေ မင်းဇော်ဆီသား"

"ဟဲ့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်နဲ့ ၊ တစ်နေ့တလေ အနားယူရတာ အိမ်မကပ်ဘူး"

"မေမေ စောစောက ပြောထားတဲ့ ကိစ္စကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမလို့ ၊ ဆရာကြီးဆီကို သွားမှာ သွားပြီး ..."

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့"

မိခင်အား နောက်ပြောင်ကာ ထွက်လာလိုက်သည် ။

မင်းဇော်နှင့် ကျန်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင် မကျသေးသော လူပျိုကြီးများ ကျန်တော့သည် ။

မင်းဇော်ကတော့ ချစ်တမ်းကစားရသည် မှာ မရိုးနိုင်သေး၍ လက်ထပ်ရန် ဝန်လေးနေသူ ဖြစ်သည် ။

"အား ရိုးရှင်း၊ ကိုယ်က ငါးမိနစ်တောင် စောတယ်"

"မင်းအိမ်နဲ့ က နည်းနည်းနီးတာကိုး"

"ဘယ်ကလာ ကိုယ်ဖုန်းပြောနေချိန်မှာ ကားနားရောက်နေပြီ၊ မင်း

ဆီလာမလို့ ပဲ"

"မင်းတနေမှန်းသိလို့ အာရုံရတာနဲ့ ကိုယ်လည်း လာချင်သွားတာ"

"ဒါဆို နောက်ကျတဲ့ လူက ကျွေးကြေးနော်၊ မင်းကျွေးရမယ်"

ဒီအကျင့်ကို မြငယ်ထွန်းက မကြာခဏ ပြုမူတတ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ ။

"နောက်ကျတဲ့ လူ ကျွေးကြေးဟေ့ဟု အော်ဟစ်ကာ သူက သူများ ထက်ပိုပြီး သုံးမိနစ်ခန့်စောအောင် အရောက်လာကာ သူများကို ဆိုးနွဲ့အနိုင်ယူတတ်၏။

"နောက်ကျတဲ့ လူ ကျွေးကြေးဆိုတာကို မင်းက ဘယ်ကတတ်လာတာလဲ၊ ခါတိုင်း ဒီစနစ် မဟုတ်ပါဘူး"

သူ့စိတ်မှာ မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်သောအခါ မင်းဇော်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ...

"ဟီး စောစောကပဲ ငါကမြငယ်တို့ နဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြီ"

"ဟင်"

ခြေလှမ်း သွက်လွန်းသော မင်းဇော်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"မြငယ်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ မရိုးမရွ ဖြစ် လာပြီး သူနဲ့ လမ်းခွဲပြီးကတည်းက မင်းဆီလာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လာတာပဲ"

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ။

"ခင်ငြိမ်းမယ်ပါ ပါလား"

"မြငယ်ရဲ့ အရိပ်ပဲ ပါတာပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မယ်လေးရဲ့ အရိပ်က မြင်ယံပါ"

"ထားပါတော့လေ၊ ဒါဟာ မင်းက ဇွတ်အတင်း အငြင်းပွားချင်နေတာပဲ၊ မြင်ယံရဲ့ အရိပ်ကို ခိုနေတာ ခင်ငြိမ်းမယ်လေ၊ အလှကျတော့ မြူးကြွ သွက်လက်နေတာပဲ၊ ငါသူ့ကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းက တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်ကွာ၊ ငါမြင်ယံကို တကယ်ချစ်နေမိပြီပဲ"

အသက်မရှူဘဲ ပြောချလိုက်သော မင်းဇော်စကားကြောင့် သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

"မင်း ငါပြောတာ ယုံရဲ့ လားဟင်၊ ငါအခြားအတွဲတွေနဲ့ မတူဘဲ သူ့ကို တွေ့ကတည်းက ရင်သိပ်ခုန် လာပြီး အချစ်ဆိုတာကို နားလည်သွားပြီ"

ရုတ်တရက် ရင်ထဲ ပူသွားပြန်သည် ။ မင်းဇော်ထံမှ ကျန်စကားမျိုးကို ကြားကြားနေရသည် မှာ အကြိမ်ပေါင်းမရေတွက်နိုင်တော့ပေ။ မထူးဆန်းတော့။

ခက်တော့ခက်နေပြီပဲ မြင်ယံထွန်းကလည်း ခပ်ကဲကဲ ဒီကောင်ကလည်း ခြေသွက်လက်သွက် အာသွက်နဲ့ ။

"ဟေ့ကောင်"

မင်းဇော်က ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကို ကောက်မော့လိုက်သည် ။

"အား ပါးပါး ပူလိုက်တာ"

"ငါမေးတာ ဖြေဦးလေ"

"ဘာကိုလဲ"

"မင်းနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ပတ်သက်တာလဲ"

"ဟင်"

သူမရယ်ချင်ဘဲ ပြုံးမဲ့မဲ့ လုပ်လိုက်မိသည် ။ မြငယ်ကို ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း အားပါးတရပြောပြီးမှ မင်းနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ပတ်သက်လဲ ဟူသော အမေးကို သူမဖြေချင်ပေ။

"မင်းက ဘာသိထားလို့လဲ"

"မင်းပြောဖူးတဲ့ မင်းနဲ့ သဘောတူထားတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ ခင်ငြိမ်းမယ် မဟုတ်လား"

မင်းဇော်က သူဖြစ်စေချင်သည် ကို အတင်းအဓမ္မ ဇွတ်ပြောလိုက်သောအခါ သူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

"မင်းက ဘယ်သူလို့ ထင်တာလဲ"

ထိုအခါတွင် မင်းဇော်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်ထားဟန်ဖြင့် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ကာ ...

"မင်းပဲ ပြောပြောနေတာပဲ၊ မင်းအမေနဲ့ တူတဲ့ မိန်းမကို မင်းရှာဖွေပြီး လက်ထပ်မယ်လို့ လေ၊ ခင်ငြိမ်းမယ်က မင်းအမေနဲ့ တူတယ်လေ၊ ဘယ်သားရှင်ဖြစ်ဖြစ် ခင်ငြိမ်းမယ်ရဲ့ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျမှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငါကအတပ်ပြောရဲတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

" မဟုတ်ဘူး "

"ဟင်"

အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် တိုပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သောအခါ မင်းဇော်က ဟန်လုပ်ပြီး နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး အလန့်တကြားနှင့် လျှာခလုတ် တိုက်လုမတတ် မေးလိုက်၏။

"ဒါ ဒါဆို မြယ်ထွန်းလား"

"အေးပေါ့ကွ၊ မယ်လေးမဟုတ်ရင် မြယ်ထွန်းပဲပေါ့၊ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာပဲ"

"သွားရော"

ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို မှီချလိုက်သည် ။ သူရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပြီးလိုက်မိသည် ။

"ငါ့အဖေရှိကတည်းက သဘောတူထားကြတာ ငါဘာတတ်နိုင်မှာလဲ"

တမင်တကာ မင်းဇော်စိတ်ပျက်သွားအောင် ပြောလိုက်ရသောကြောင့် သူရင်ထဲ ကျေနပ်သွား၏။ မင်းဇော်လို လူရှုပ်လူပွေ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် မြယ်တို့ မထိုက်တန်ပေ။

"ဒါပေမဲ့ မင်းကမယ်လေးကိုပဲ ချစ်တာမဟုတ်လား"

"ချစ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာက တခြားစီပဲ မဟုတ်လား၊ မေမေ့ဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေးရမှာ ပဲပေါ့"

မင်းဇော်ကို ဇွတ်အတင်း ပြောလိုက်သဖြင့် မင်းဇော်မှာ မျက်နှာပျက်ကာ ကြုံရာမရ ဖြစ်နေဟန်တူသည် ။

"မြယ်အဖေက မင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဦးအောင်ထွန်းဆိုတော့ မင်းအငြင်းခက်နေတာပဲပေါ့၊ တကယ်လို့ မြယ်သာငြင်းရင် ဘာမှ ပြ

သနာဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် မြငယ်က မငြင်းဘူးတဲ့ ကွာ"

"မြငယ်က မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေလား"

မင်းဇော်၏ စိုးရိမ်ပူပန်သော အတွေးစကားကြောင့် သူမင်းဇော်ကို တစ်ချက်စွေကြည့်လိုက်သည်။

"မြငယ်စိတ်ကို ငါနားမလည်သေးဘူး မင်းဇော်၊ ငါနဲ့ မြငယ်နဲ့ ခင်တာကလည်း မကြာသေးဘူး၊ သူက ငါနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပေါ့ဆဆဆိုတော့ ငါလည်း မသိဘူး မင်းကရော"

"မြငယ်က ကလေးသိပ်ဆန်တယ်၊ ကျောင်းသားစိတ် မကုန်သေးဘူး၊ ခင်ငြိမ်းမယ်ကတော့ လူကြီးဆန်တယ်၊ မင်းအမေက မင်းမြငယ်ကို မကြိုက်ပေမယ့် ခင်ငြိမ်းမယ်ကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင် လက်ခံမှာ ပဲသေချာတယ်"

"နေပါဦး ငါမြငယ်ကို မကြိုက်ဘူးလို့ မပြောသေးပါဘူး၊ ပြောမိလို့လား"

မင်းဇော်ကို အကြောင်ရိုက်ကာ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သော အခါ မင်းဇော်က မကျေမနပ်နှင့် စွေကြည့်ရင်း ...

"ခင်ငြိမ်းမယ်ကို မင်းသဘောကျတယ် ဆိုကတည်းက မြငယ်ကို မကြိုက်လို့ ပေါ့"

"အသေအချာ မပြောသေးပါဘူးကွာ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ငဲ့ရဦးမယ်လေ"

"သူ့အဖေကိုလား"

"အင်း"

"မြငယ်က မင်းကိုမကြိုက်ရင် ပြီးတာပဲ"

"ငါသူ့စိတ်ကို နားမလည်ပါဘူးကွာ"

သူတွေဝေသွားပြီး မြငယ်၏ ဟန်ပန်အမူအရာနှင့် သူ့အပေါ် ဆက်ဆံပုံကို ပြန်စဉ်းစားရင်း မြငယ်ကို နားလည်ကြည့်ရန် ကြိုးစားမိ၏။

"ဟေ့ကောင် ရိုးရှင်း၊ မင်းစဉ်းစားမနေနဲ့ ကွာ၊ မြငယ်ကို ငါရအောင် ကို လိုက်ပြမယ်၊ မြငယ် ငါ့ကိုချစ် လာပြီး လက်ခံလာတဲ့ အခါ ခင်ငြိမ်းမယ်နဲ့ မင်းတို့ အဆင်ပြေသွားပြီကွ၊ ဘယ်နှယ်လဲ"

မင်းဇော်မျက်လုံးများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိသည် ။ သူ့မျက်လုံးထဲမှ အချစ်ကို ရှာဖွေကြည့်မိ၏။

မင်းဇော်မျက်လုံးက ဟိုယခင်က အတိုင်းပင် အလုပ်အကိုင်ကို အလေးထားဘဲ မိန်းမလှလေးများ နှင့် အချစ်ကို ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲနေသူတို့ ထံတွင် ရှိသော အချစ်သည် ပေါ့ရွတ်ရွတ် အချစ်သာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"မင်းနဲ့ ခင်ငြိမ်းမယ်နဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ"

"မသိဘူး မယ့်ကို ငါသိပ်သဘောကျပေမယ့် မယ်က ငါ့ကို သဘောကျပါ့မလား၊ ငါဖွင့်ပြောလိုက်ရင် သူငြင်းမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်ကွာ"

သူ့စကားကြောင့် မင်းဇော်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။ သူ့ရယ်မောသံထဲတွင် လှောင်ပြောင်သံ ပါနေသောကြောင့် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည် ။

"ဪ ... ရိုးရှင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ က လွယ်ပါတယ်၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး ..."

"ဒီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေရင် အဲဒီမိန်းမ အထင်ကြီး အောင်သာ လုပ်ကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ များ သောအားဖြင့် အထင်ကြီးရာက စတာပဲ"

"ဟင်"

သူမင်းဇော်ထံမှ အချစ်အကြောင်းကို လက်ခံ၍ မရတော့ပေ။ သို့ဖြစ် လျှင် မင်းဇော်နှင့် တွဲပြီး မင်းဇော်ကို ချစ်သည် ဟူသော မိန်းမများ သည် မင်းဇော်၏ ငွေကြေးချမ်းသာမှုကို အထင်ကြီးပြီး တုံ့ပြန်နေတာလား။"

"မင်းကို လက်ခံမှာ ပါကွာ၊ မင်းမှာ အထင်ကြီးစရာ အများကြီး ရှိပါ တယ်၊ အခုပဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်နေပြီပဲ၊ မင်းကိုငြင်းဆန်ရဲတဲ့ မိန်းမ ရှိပါ့မလားကွာ"

"တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါလိုချင်တာ အချစ်ပဲ၊ ဘာအထင်ကြီး လေးစား မှုမှ မပါတဲ့ အဖြူရောင် အချစ်သက်သက်ပဲ"

သူ၏ တက်ကြွပျော်ရွှင်နေသော စိတ်များ လွင့်စဉ်သွားပြီး အချစ်အကြောင်းကို မစဉ်းစားချင်တော့ပေ။

မယ့်ကို ချစ်ခွင့်တောင်းလျှင် မယ်က တုံ့ပြန်ချင်မှာ ပဲဟူသော မင်း ဇော်၏ ယူဆချက်ကို လက်မခံချင်။ အကယ်၍ မြငယ်ကို မင်းဇော်က ချစ်ခွင့်တောင်းလျှင် မြငယ်က လက်ခံမှာ လား။
